

PETŐCZ ANDRÁS

Ady Endre: A Moloch oltárán

Ezer este múlik ezer estre,
a vérem csak hull, hull, egyre hull,
különös istennel csatázom,
orvul gyilkol és kegyetlenül:
a Láthatatlan Nagyúr.

Pontosan ismerem disznófejét,
hájas testét is megismerem,
riszálja magát, szeressem őt,
s hízik, csak hízik a véremen:
pusztulok hiteltelen.

A Hájas Nagyúr jutalmat ígért,
simogattam a sertésfejet,
de szeretni őt, nyilvánvaló,
eddig még soha nem sikerült:
és ezért megfizetek.

Elpusztulok, Moloch, oltáradon,
gyermekké növelt áldozat,
tudnám, miért hódolok neked,
cipelve magamon átkodat:
vér-vagy-arany-változat.

Ezer este múlik ezer estre,
a vérem csak hull, hull, egyre hull.
Nem múlik el soha a harcunk,
mindenik mondatban ott lapul:
Moloch, Rettegett Nagyúr.

Ady Endre: A Szétizzadt Város

A Szétizzadt Város már nemigen tudja,
merre is vezet itt Ady Endre útja,
hogyan is takar be a sűrű éjszaka,
ha elindulok haza.

Nem tudja erre már senki, senki, senki,
miért is kell engem annyira szeretni,
miért az önkínzás, és miért az ének,
meg a hajnali fények.

Szétizzadt Városban fáradt idegenek,
megriadt legyekként báván keringenek,
nem sejtik, milyenek a síkföldi vágyak:
mennek a Hortobágnak.

Nem nő ott fű, virág, nincs dudva vagy muhar.
A síkföldön életre semmi nem utal.
Van a Pusztaság, és dolgozik a Halál:
az mindenkit megtalál.

A Szétizzadt Város sötét éjszakája
nem szűnik meg soha hajnalhasadásra.
Betegség szaga van itt a napsütésnek:
pusztulnak a remények.

A Szétizzadt Város soha meg ne tudja,
merre vezetett a beteg költő útja,
csorda, kóbor népek, hogyan is legelték
le – megsebesült lelkét.

•

Nézd csak, a magasban, ott repül a páva!
Rászállott az, figyeld, a vármegyeházra!
Talán éppen ők, a napszedítő tollak,
rólam dalolnak, holnap.